

บทที่ 1

"อะไรรนะ ไหนลองพูดให้ฉันฟังซักๆ อีกครั้งได้ไหมวะ ไอ้โหมล"

คนที่กำลังนั่งฟังแก้อีต้วใหญ่สบายๆ ถึงกับกระเด็นตัวให้นั่งตัวตรง ตาคมประดับด้วยขนตาวาวทำให้ดูมีเสน่ห์เบิกกว้าง ไม่เชื่อหูตัวเองว่าสิ่งที่ได้ยิน ผ่านเครื่องมือสื่อสารอันแสนทันสมัยจะเป็นเรื่องจริง

เสียงหัวเราะแบบขำๆ ของ 'ไอ้โหมล' เหมือนจะตอกย้ำว่าสิ่งที่ได้รับฟัง เมื่อครู่เป็นความจริงเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แน่นอน

"ฉันรู้ว่าแกได้ยิน แต่เอาเถอะจะบอกอีกรอบก็ได้ พรุ่งนี้ขยับอะตอมจะลง มากกรุงเทพฯ ช่วยไปรับที่สนามบินด้วย ซัดหรือยัง? โหมลตอบอย่างใจเย็น

"ซัด แต่ไม่ใช่! แกเป็นพี่ชาย แกก็ไปรับเองสิ" ภัทรรักษ์ปฏิเสธแบบสิ้นเยื่อ ขาดใจ เรื่องอะไรเขาจะต้องทำตามที่เพื่อนบอก สิ่งสุดท้ายในโลกที่เขาจะกระทำ คือการไปเจอหน้ายัยตัวแสบอะตอม

"ก็อย่างที่บอกตอนแรกไงว่าฉันต้องไปทำงานต่างจังหวัด ไปรับไม่ได้ ทำตาม ที่บอกหน่อยเถอะ บ้านก็อยู่หมู่บ้านเดียวกัน ไม่ลำบากแถมมากหรอก่น่า" ทำไมจะไม่รู้ว่าผู้เป็นเพื่อนไม่ยอมเจอน้องสาวเขามากเพียงใด ถึงเรื่องมันจะนานนมแต่มัน ฝงลึกในความทรงจำของภัทรรักษ์ ถึงได้ไววายวายไม่ยอมไปเจอขนาดนี้

"น้องสาวแกก็โตแล้ว มาเองไม่ได้หรือยังไง" เสียงยังคงแข็งดังเดิม...

ใครจะหาว่าไร้หัวใจก็ไม่สน

"มาได้แต่เป็นห่วง น้องสาวคนเดียววนะเว้ย จะปล่อยให้เดินทางในกรุงเทพฯ ตามลำพังได้ยังไง" โมไนยเริ่มโวยวายบ้าง...มีอย่างไหนจะให้น้องสาวสุดที่รัก เคว้งเมื่อมาถึงที่นี่ แววดือดร้อนมาแต่ไกล

"ทำอย่างกับไม่เคยอยู่กรุงเทพฯ แค่นี้ไปเรียนไม่กี่ปี แถมแสบขนาดนั้น ไม่มีใครทำอะไรได้หรอก" อย่างนี้กว่าเขาจะยอมแพ้ ไม่มีทาง! ...ไหน...จะยอมก็ ต่อเมื่อหมดทางจริงๆ แต่คนอย่างโมไนยไม่มีทางตันเขาจนมุมได้แน่นอน

ถึงโมไนยจะเห็นด้วยกับความคิดเพื่อนทุกข้อ แต่ยังไม่ยอมอยู่ดี ทั้งซู้ทั้ง อื้อฉวนเพื่อให้เพื่อนยอมทำตามความต้องการ

ครอบครัวเขาย้ายไปอยู่เชียงใหม่เมื่อเก้าปีที่แล้วตามความต้องการของบิดา มารดา ซึ่งอยากจะทำกลับไปอยู่ใกล้เครือญาติและไปช่วยบริหารงานบริษัทของตระกูล ขณะนั้นโมไนยกำลังขึ้นชั้นปีที่สองของมหาวิทยาลัยรัฐบาลอันมีชื่อเสียง จึงอยู่โยงในบ้านหลังเดิม ส่วนอรกนิษฐ์ย้ายไปเรียนต่อที่เชียงใหม่จนถึงระดับปริญญาตรี ตอนนี้อยู่ชั้นปีสุดท้ายต้องลงมาฝึกงานตามเกณฑ์บังคับของคณะ

บริษัทที่หญิงสาวทำเรื่องขอฝึกงานไม่ใช่ของคนอื่นคนไกล...ของคนที่กำลัง ได้เตียงทางโทรศัพท์กับเขาอยู่นี่เอง ทุกอย่างเป็นฝีมือยัยตัวแสบทั้งสิ้น โทรศัพท์ ทางไกลเพื่อบังคับขู่เชิญให้ภพภรณ์ยินยอมรับจดหมายฝึกงานด้วยตัวเอง

ในตอนแรกได้รับคำปฏิเสธแบบสิ้นเยื่อขาดใจเมื่อโมไนยเป็นคนดำเนินเรื่องให้ ด้วยเหตุผลที่ว่า...

'บริษัทฉันไม่รับเด็กฝึกงาน' เป็นเหตุผลที่โกหกสิ้นดี ในเมื่อรุ่นพี่ของ อรกนิษฐ์หลายคนผ่านการฝึกงานจากบริษัทฟิล์มเมกเกอร์เป็นจำนวนหลายรายแล้ว บอกว่าไม่รับได้อย่างไรกัน

'อย่าโกหกผม ไม่เนียนเลยวะ' เหมือนน้องสาวจะรู้ว่าภพภรณ์ต้องมาไม่ นี่จึงบอกข้อมูลการฝึกงานของรุ่นพี่มาเรียบบร้อย ฟังทำด้วยคำซู้อีกนิดหน่อย

'ถ้าพี่ไม่ลจจัดการไม่ได้ เตี่ยอะตอมลงมือเอง' กล่าวถึงมือยัยตัวแสบ เพื่อนเขาต้องแยกก่อนแน่ๆ

ในความคิดโมไนย คนทั้งโลกไม่มีใครแสบสั่นเท่าออร์กนิษฐ์อีกแล้ว ทั้งๆ ที่ตัวเจ้าหล่อนก็เล็กนิดเดียว หน้าตาบ้องแบ๊วไม่มีพิษมีภัย โดยเฉพาะหน้าตา

สีน้ำตาลเข้มใส่ตั้งลูกแก้วประดับด้วยแพขนตาหนายาวอน ใครเผลอไปจ้อง
มองเข้ามือนต้องหลุมพรางอันเต็มไปด้วยขวกหนามขลุ้เต็มกันหลุมแน่นนอน

...ใสแต่หน้าและดวงตา แต่นิสัยช่างตรงกันข้าม...

‘เต็มแล้ว บอกน้องสาวแก่ให้ไปหาเอาเองข้างหน้า ถ้าหาไม่ได้เดี๋ยวฉันฝาก
ให้ก็ได้ แต่อย่างมาที่บริษัทนั้น เต็ม...เต็มตลอดปีตลอดชาติ ไปถึงชาติหน้าด้วย
เอ้า’ ข้ออ้างแรกไม่ได้ผล ข้ออ้างที่สองตามมาติดๆ แค่คิดสภาพว่าการมาฝึกงาน
ต้องเจอกันทุกวันตลอดสามเดือนก็สยองแล้ว...ถ้าย้ายเด็กเสปโตขึ้นแล้วนิสัย
ไม่เปลี่ยนไป คนที่แ่ต้องเป็นเขาเอง

‘แน่ใจว่าจะให้บอกอย่างนี้ คิดดีๆ นะเพื่อน’ โมไนยเตือนด้วยความ
หวังดี

‘แน่ใจที่สุด ในชีวิตนี้ไม่เคยแน่ใจอะไรอย่างนี้มาก่อนเลยโมล’ น้ำเสียง
ที่ตอบทั้งหนักแน่นและจริงจัง

โมไนยถ่ายทอดคำพูดของภพภรณ์โดยไม่ตกหล่นแม้แต่ประโยคเดียว
ให้น้องสาวรับทราบ เหมือนแกล้งเพื่อน...ความอยากรู้อยากเห็นกระตุ้นให้
ชายหนุ่มสงสัยว่าภพภรณ์จะอย่างไรต่อไป

ตัวต้นเรื่องไม่ได้มีท่าทีกลัดกลุ้มที่หาที่ฝึกงานไม่ได้สักนิด กลับส่งเสียง
หัวเราะอันแสนสดใสในความคิดของคนภายนอก แต่สำหรับคนรู้จักกันมาตั้งแต่
เกิดกลับคิดว่าเป็นเสียงหัวเราะสุดแสนเจ้าเล่ห์จนไม่น่าไว้วางใจ

แล้วอีกไม่กี่วันต่อมาเขาก็ทราบข่าวว่าภพภรณ์ตอบรับให้เธอเข้าฝึกงาน
พร้อมส่งจดหมายเป็นหลักฐานยืนยันให้ทางมหาวิทยาลัยรับทราบเรียบร้อยแล้ว

โมไนยสงสัยว่าน้องสาวทำให้เจ้าของบริษัทฟิล์มเมกเกอร์ตกลงได้อย่างไร
เมื่อเจอหน้าภพภรณ์จึงถามเรื่องนี้เป็นอันดับแรก รอยยิ้มอันประดับบนใบหน้า
เข้มคลาคลางทันที ทำตาแววๆ เต็มไปด้วยความไม่พอใจ

‘จะไม่ตกลงได้อย่างไร ก็เล่นโทรศัพท์ข้ามทวีปไปฟ้องแม่ฉัน หาวาใจร้ายกับ
อนาคตของชาติ ตัดทางก้าวหน้า หวงวิษา กีดกันคนมีพรสวรรค์ไม่ให้ร่วม
อาชีพเดียวกัน แม่เลยโทรมาแจ้งฉันจนหูอื้อไปหมด ยังไม่พอนะ บอกว่าจะเอาเบอร์
โทรศัพท์ของฉันไปแจกในเว็บเกย์ต่างๆ ตามด้วยรูปถ่ายนำเกลียดตอนสมัยวัยรุ่น
ถ้ายังไม่ทำอีกคราวนี้คงจะหาเรื่องประจานกับนักข่าว’

คำขู่แต่ละอย่างทำเอาคนฟังกลืนน้ำลายเอือก แคเจอโทรศัพท์จากมารดา ที่ในอดีตจนถึงปัจจุบันเอ็นดูรอกนิษฐ์ราวกับลูกสาวก็ค้างเหลืองแล้ว ยังม่ได้เด็ด อีกชุดใหญ่รออยู่ งานนี้ไม่ตายก็เลี้ยงไม่โต

แม่บ้านจะไม่ได้อยู่ติดกัน แต่ก็อาศัยอยู่หมู่บ้านและซอยเดียวกัน แถม โม่ไ নয়กับภพภรณ์สนิทกันเพราะเรียนโรงเรียนเดียวกันหลายปี ทั้งสองบ้าน จึงติดต่อกันไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ...ไม่แปลกใจเลยว่าพอยัยตัวแสบโทรไปฟ้อง ท่านจะจัดการรวดเร็วราวกับติดจรวด

อรกนิษฐ์เป็นน้องสาวที่ติดพี่ชายมาก เพราะในละแวกบ้านใกล้เคียง ไม่มีเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันกับเธอ เมื่อเติบโตสามารถวิ่งเล่นเองได้จึง ติดสอยห้อยตามไปด้วย รวมถึงการเล่นกับภพภรณ์

ตอนแรกผู้เป็นเพื่อนก็ยินดี บอกว่าจะตอมหน้ารักอย่างนั้นน่าเอ็นดูอย่างนี้ แต่พอโตขึ้นเรื่อยๆ สงสัยความซนที่สะสมไว้จะอึดตัว ถึงได้เฮี้ยวจนตั้งรับกัน ไม่ไหว แถมชอบเล่นอะไรแผลงๆ จนคนรอบตัวเดือดร้อนไปตามๆ กัน คนโดน เล่นงานเยอะที่สุดคงไม่พ้นผู้ชายที่ชื่อ...ภพภรณ์

หญิงสาวรู้จักอ่อนชายหนุ่มเป็นอย่างดี และด้วยหน้าที่การทำงานในปัจจุบัน ในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียง บวกกับตำแหน่ง กรรมการผู้จัดการ บริษัทฟิล์มเมกเกอร์ ซึ่งเป็นบริษัทผลิตภาพยนตร์ในเครือบริษัทบันเทิงยักษ์ใหญ่ของประเทศไทย ด้วยความไว้วางใจของผู้ใหญ่ เมื่อคิดจะตีตลาดภาพยนตร์จึง ทาบตามผู้กำกับภาพยนตร์ฝีมือเยี่ยมให้มารับตำแหน่ง แล้วภพภรณ์ก็ไม่ทำให้ ผิดหวัง ผลงานที่มีคุณภาพออกมาเรื่อยๆ จนชื่อบริษัทเป็นที่ติดหูและเชื่อถือได้

แต่นิสัยส่วนตัวของกรรมการผู้จัดการหนุ่มนั้นตรงกันข้ามกับภาพที่ ลือลือมาลลันรับรู้ ตามข่าวคนจะมองว่าเป็นผู้ชายเก่ง มีมนุษยสัมพันธ์ดี ยิ้มแย้ม อยู่เสมอ พุดจาหนุ่มสบายหู ใจเย็น เสริมด้วยหน้าตาหล่อเหลา คมเข้ม รูปร่าง สูงใหญ่ การแต่งกายดูเซอร์ๆ ติดดินแต่มีสไตล์ของตัวเอง อายุกำลังพอดีที่จะทำ ให้สาว ๆ ได้กรี๊ดกันทั่วเมือง

ใครจะรู้ว่าภาพลักษณ์ที่มองเห็นแต่ไม่สามารถจับต้องได้นั้นเป็นฝีมือ ภพภรณ์เอง เพื่อให้เหมาะสมกับงานของตัวเอง ถึงจะไม่ใช้ดารานักแสดงที่มี คนสนใจชีวิตเรื่องส่วนตัว ทว่าต้องป้องกันไว้ก่อนเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อ

บริษัท ฉะนั้นคำพูดของอรกนิษฐ์ว่าจะแฉเรื่องในอดีตจึงได้ผล

...เรื่องอะไรจะให้อยู่จอมชนป่วนให้เวียนหัวด้วย...

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ภพภรณ์ยอมจำนนให้น้องสาวเพื่อนมาฝึกงาน

‘ยัยอะตอมนี่ร้ายซะมัด’ โมไฉยรำพึงออกมา สงสารเพื่อนตัวเองที่เจอฤทธิ์เดชแม่เจ้าประคุณเข้าไป

รู้ดีว่าจริง ๆ แล้วภพภรณ์ไม่ใช่คนใจเย็นและไม่เคยยอมใครขนาดนี้ มาก่อน จะว่าไปตั้งแต่คบกันมา ในโลกนี้นอกจากพรนภาแล้วยังมีผู้หญิงที่ชื่ออรกนิษฐ์อีกคนที่สามารถดักทางชายหนุ่มได้หมด

ภพภรณ์ไม่มีทางรู้เลยว่า การลงมาฝึกงานครั้งนี้เป็นความตั้งใจของอรกนิษฐ์ทั้งหมด ดูท่าทางแล้วเจ้าหล่อนคงอยากเจอเพื่อนพี่ชายมากๆ ที่ผ่านมาเธอได้เห็นแค่รูปถ่ายทางสื่อต่างๆ ได้ยินเสียงทางโทรศัพท์ พอมีโอกาสลงมากกรุงเทพฯ ต้องรีบหาทางใกล้ชิดด้วยข้ออ้างสั้นๆ ไม่น่าเชื่อถือเลยสักนิด

‘คิดถึง’ คนพูดทำตาแพรวพราวดูไม่น่าไว้วางใจมากที่สุดในโลก

โมไฉยทำนายไว้เลย ต่อไปนี้ชีวิตภพภรณ์จะไม่ได้รู้จักคำว่าสงบสุขแน่นอน!!!

...งานนี้ช่วยอะไรไม่ได้ ตัวใครตัวมันแล้วกัน...

"ถึงแสบแค่ไหนแกก็ต้องไป คิดดู...ฉันบอกอะตอมไปแล้วว่าจะให้แกไปรับ แล้วพอลงจากเครื่องไม่เจอใคร ต้องชนกระเป่าหนักๆ คนเดียว เดินทางไปบ้านก็ไม่รู้จะเจอแท็กซี่ดีหรือเปล่า ถึงน้องสาวฉันจะไม่เช็กชื่อแต่ก็น่ารักษาระวังเกิดไปทำให้ใครมีอารมณ์ขึ้นมายุ่งแฉๆ แกจะยอมให้ ‘ยัยตัวเล็ก’ โดนทำร้ายร่างกายและจิตใจเหวอะ ถึงจะแสบแต่ก็ไม่ได้เอาตัวรอดได้ตลอดนะ แล้วแกจะรู้สึกผิดไปตลอดชาติ อนาคตของอะตอมก็มีดมน" โมไฉยร้ายยาวไม่เว้นจังหวะให้ปลายสายได้เถียง

"แล้วพอมี่แรงฉันเชื่อว่าอะตอมต้องจัดการกับแฉแน่ แล้วที่นี้...หึๆ" หัวเราะลอยๆ ละคำพูดให้อีกฝ่ายคิดต่อเอาเอง

ประโยคโหม่งหน้า โดยการเอาสวัสดิภาพของหญิงสาวที่ได้ชื่อว่าเคยเล่นด้วยกันตั้งแต่เด็กขึ้นมาขู่ว่าได้ผล ภพภรณ์นึกภาพตามอดหนาวๆ

ร้อนๆ ไม่ได้ ถ้าเกิดขึ้นจริง ทุกอย่างเป็นตามที่เพื่อนพูดแน่นอน ต่อให้ใจแข็ง
มากแค่ไหน แต่ถ้าเขาเป็นต้นเหตุทำให้เกิดเรื่องราวๆ ขึ้น คงไม่ดีเท่าไรนัก
...แค่ไปรับแล้วมาส่งที่บ้าน คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกน้า...

"เออๆ ไปรับก็ได้ ที่สนามบินบายโม่ง พรุ่งนี้เช้าใหม่" ขนาดไม่สนใจยังจำ
เที่ยวบินเชียงใหม่-กรุงเทพฯ ได้แม่น่าน้า...โมไนยยกมุกปากขึ้นสูง พอใจในคำ
ตัดสินใจของอีกฝ่าย คนใจอ่อนก็เป็นคนใจอ่อนวันยังค่ำ ถึงนิสัยบางส่วนจะดู
แข็งกระด้างไม่สนใจใคร แต่กับคนรู้จักหรือคนใกล้ตัวภพภักดิ์มักปฏิบัติ
อย่างนุ่มนวลโดยไม่รู้ตัว แม้จะแสดงท่าทางว่าไม่เต็มใจแต่มันซ่อนความจริงใจ
เอาไว้ มันมากพอที่จะวางใจได้ว่าเพื่อนต้องไปรับน้องสาวแน่นอน

"ใช่ ขอแนะนำให้ไปก่อนเวลา ถ้าเครื่องลงก่อนแก่ไปถึงอาจจะเจอดีได้"
โมไนยแนะนำ

"ไม่เห็นจะกลัวเลย แกอย่าทำเหมือนน้องสาวแกเป็นนางยักษ์นางมาร
หน่อยเลย ไปสายนิดๆ หน่อยๆ คงไม่อาละวาดจนสนามบินพังหรอก" แคนเสียง
ประซดประซัน... ไปรับก็ดีเท่าไรแล้ว ยังมีเงื่อนไซให้หน้าปวดหัวอีก

"อะตอมไม่อาละวาดใส่สนามบินหรอก แต่คงใส่แกมากกว่า เตือนแล้ว
ไม่เชื่อเองนะเว้ย" ปลายสายไม่ถือสาเพื่อน คนไม่ชอบอยู่ในกฎเกณฑ์อย่าง
ภพภักดิ์ เจอเงื่อนไซเยอะเยอะจะหงุดหงิดก็เป็นเรื่องธรรมดา

"ฉันเอาตัวรอดได้ มีอะไรอีกใหม่ ถ้าไม่มีจะได้ไปทำงานต่อ คุยกับแกแล้ว
หงุดหงิดวะ" ผู้กำกับหนุ่มบอกตรงๆ คิ้วกดเข้าหากันแทบจะกลายเป็นเส้นตรง
โทรศัพท์มาหาทั้งที่แทนที่จะมีเรื่องสบายใจกลับหาปัญหามาให้

โมไนยหัวเราะในลำคอ ขบขันกับคำตอบว่าและอารมณ์หงุดหงิดของเพื่อน
"ไม่มีแล้ว ชอบใจมาก เดี่ยวฉันไปเตรียมตัวเดินทางก่อน ขอให้โชคดีนะ
เพื่อนรัก" พูดไปหัวเราะไป

คนฟังกั๊กฟันกรอด เช่นเขี้ยวในใจที่ทำอะไรคนเอาปัญหามาให้ไม่ได้
...อย่าให้ถึงที่เขาบ้าง...

"เออ ชอบใจ จะไปไหนก็ไปเลยไอ้โมล" ภพภักดิ์ไล่ส่งทันทีเมื่อหาจังหวะ
ได้

"จะเอาของฝากใหม่เดี๋ยวซื้อมาให้" ยังไม่วายແຍ່ส่งท้ายก่อนวางสายไป

ด้วยความริ้นรมย์ ไม่ต้องมีอะไรให้หนักใจอีกต่อไป เมื่อหาเหยื่อ...อ๋อ...คนไป
รับน้องสาวได้โม้ในยกก็หมดเรื่องกังวล จะได้ทำงานอย่างมีความสุข "บ้ายบาย
เพื่อนรัก อย่าลืมนไปให้ตรงเวลานะ"

"ไอ้โหมล อย่าให้เจอตัวนะเว้ย!"

'เหยื่อ' โวยวายแต่ไม่ทันอีกฝ่ายที่ซึ่งตัดสายไปเสียก่อน รู้ว่าถ้าช้ากว่า
นี้อีกสักวินาทีจะต้องได้รับวาจาอันแสนร้อนให้ลวกหูเล่นๆ...งานนี้แผ่นสถาน
เดียว

ทางฝ่ายคนถูกขอร้องเกมบังคับขู่เข็ญได้แต่หัวเสียใส่โทรศัพท์ เสียผมยุ่ง
น้อยๆ ให้เป็นยุ่งมากๆ ก่อนจะโยนโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะทำงาน ซึ่งเต็มไปด้วย
ด้วยกองบทภาพยนตร์เคลื่อนกระจาย ไม่โยติเลยสักนิดว่ามันจะแตกหักเสียหาย
หรือไม่พร้อมคำรามในลำคอ ชัดใจตัวเองที่เปลือใจอ่อนกับพี่น้องคุณนี่จนได้

ร่างสูงที่ตั้งตัวกับพนักเก้าอี้ ไม่มีอารมณ์ตรวจบทภาพยนตร์ที่อ่านค้างไว้ต่อ
คิดไม่ออกว่าถ้าพบน้องอรกนิษฐ์อีกครึ่งจะเป็นอย่างไร หลังจากห่างหายกันไป
เป็นเวลาหลายปี จะได้ยินข่าวคราวผ่านทางโม้ในเป็นบางครั้ง สนใจบ้างไม่สนใจ
บ้าง เพราะคิดว่าอยู่ห่างกันหลายจังหวัดคงโคจรมาพบกันยาก แต่ดูเหมือนว่าเขา
จะคิดผิด

สุดท้ายเขาและอรกนิษฐ์ต้องพบกันแถมอยู่ใกล้กันเสียด้วย ไม่อยากจะ
คิดว่าชีวิตจะวุ่นวายมากมายเพียงใด คงได้แต่อ่อนวอนลืงคักดีลีสหิษฐ์ช่วยดล
บันดาลให้เด็กหญิงแสนชนในอดีตแปรเปลี่ยนเป็นผู้หญิงเต็มตัว...เรียบร้อย
นารักน่าเอ็นดู ไม่รู้ว่าจะขอมากไปหรือเปล่า เพราะจากที่ฟังเพื่อนเมื่อครั้ง โอกาส
เป็นไปไดยาก

แต่อย่างนี้ว่าเขาจะกลัว...แค่ไปรับที่สนามบินก็ตีมากพอแล้ว ส่วนเรื่อง
จะไปก่อนหรือไปตรงเวลามันเป็นสิทธิ์ของเขา รอหรือรอหนอยไม่ได้หรืออย่างไร

มันน่าแกล้งให้หรือเสียให้เซ็ด...ไอ้โหมลก็อีกคน ขูเหลือเกิน

แค่ผู้หญิงตัวเล็กเท่าเมียง ถึงจะเฮี้ยวมากแค่ไหนก็ไม่ทำให้ภพภรรณัยคน
ปัจจุบันหน้าวิตกได้...ที่ผ่านมามันเป็นเพียงอดีต ตอนนั้นเขาเปลี่ยนไปแล้ว
ฝ่ายโน้นต่างหากต้องเกรงกลัวเขา

คนอย่างเขาไม่เคยกลัวใคร!!!

คนตัวสูงยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา เข็มสั้นเข็มยาวชี้บอกเวลาอีกครั้งชั่วโมงจะบ่ายโมง ลอบถอนหายใจอย่างหนักหน่วงไปหนึ่งที ข้อมามาก่อนเวลาเกินความจำเป็น พยายามบอกตัวเองว่าเพราะรถไม่ติด ธุระเสร็จก่อนเวลา ประชุมไม่มีปัญหาทำให้ถึงสนามบินก่อนกำหนดการมาถึงของน้องสาวเพื่อน

...ไม่ได้ตั้งใจมาก่อนเวลาสักนิด...

พยายามบอกกับตัวเองด้วยประโยคนี้นี้เป็นรอบที่ร้อยกว่า ราวกับต้องการสะกดจิตให้เกิดความสบายใจ

เมื่อเช้าโมไนยส่งเสียงเตือนผ่านโทรศัพท์ ราวกับกลัวว่าเขาจะไม่ทำตามคำพูดที่บอกไว้ตั้งแต่เมื่อวาน

บอกว่าไปรับก็ไปรับสิไอ้โมล คนอย่างฉันพูดคำไหนคำนั้น เจอขี้มามากๆ ก็เริ่มไม่สบอารมณ์ โมไนยต้องเอ่ยขอโทษก่อนจะชิงตัดสาย รู้ๆ กันอยู่อารมณ์ภาพภรณ์ยังไม่ค่อยดีตั้งแต่เมื่อวาน ผนวกกับนิสัยใจร้อนปากเสีย ทำให้การแสดงออกดูราวกับไม่พอใจชนิดรุนแรง ทั้งที่ความจริงเป็นแค่อาการหงุดหงิดเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง

ดวงตานิลเต็มไปด้วยเส้นที่ภายใต้แว่นตากันแดดสีชาจากแบรนดที่ชื่อดัง สดสวยไปรอบตัว พยายามมองผู้คนที่เดินผ่านไปมาเพื่อลดความเบื่อหน่ายในการรอคอยลง ขาเริ่มไม่อยู่นิ่งก้าวไปมาพลางชะเง้อคอมองซ้ายมองขวาเพื่อหาเป้าหมายว่ามาถึงทางออกของผู้โดยสารขาเข้าแล้วหรือยัง ยืนพักขาบ้างยกมือเท้าเอวบ้าง เดินไปนั่งรอในร้านกาแฟใกล้ๆ ทางออก จิบกาแฟจนหมด หาอะไรรองท้องจนเริ่มอึดก็แล้ว สุดท้ายก็กลับมาขึ้นรถที่เดิมก็ยังไม่มีความไม่สนใจเลยสักนิดว่าจะมีใครมองเขาด้วยความสนใจบ้าง

ตั้งแต่ทำงานในวงการบันเทิงในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์ รวมไปถึงการบริหารงานในบริษัทฟิล์มเมกเกอร์ ทำให้ใบหน้าคมต้องไปปรากฏบนสื่อเป็นบางครั้งคราว เพื่อการโปรโมทภาพยนตร์ ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องงาน

อีกทั้งรูปร่างสูงใหญ่เกินมาตรฐานชายไทย มีกล้ามเนื้ออย่างคนสุขภาพดี รูปร่างคมสันถึงแม้จะมีไรหนวดเขียวจางๆ กับผิวคล้ำนิดๆ ทว่ามันเพิ่มความแข็งแกร่งในความเป็นบุรุษเพศมากขึ้น ผนวกกับการแต่งตัวด้วยเสื้อยืดเนื้อดี มีสไตล์เป็นของตัวเองกับกางเกงยีนส์ที่หัดดัดเพิ่มจุดเด่นในตัวเขาได้มาก

ภพภรณ์ค่อนข้างชินกับการถูกมอง ตามปกติเขาคงยิ้มน้อยๆ รับไมตรี จากหญิงสาวสวยๆ หลายคนที่บรรจงส่งมาให้ด้วยความเบิกบานใจ ถ้าคนไหน สะดุดตาอีกอาจจะเข้าไปสานสัมพันธ์ต่อ บรรดาเพื่อนๆ และคนสนิทให้นิยามนิสัย นี้ว่า 'หม้อ' ถ้าพูดให้สุภาพคือ 'เจ้าชู้' นั่นเอง ซึ่งเจ้าตัวไม่ได้สะทกสะท้านกับ คำชมแบบประชดประชันสักนิด แถมยอมรับหน้าขึ้นตาบานก่อนพูดทั้งทำย 'ให้คนเขาคิดว่าเจ้าชู้ดีกว่าเข้าใจว่าเป็นเกย์แล้วกัน'

คนฟังพยักหน้าเห็นด้วย เพราะลองคิดสภาพผู้ชายตัวโตหน้าโหดเพราะ ลืมโกนหนวดเคราทุกเช้าเป็นเกย์...คงเป็นเกย์ที่น่ากลัวที่สุดในโลก!!!

ทว่าวันนี้ชายหนุ่มอารมณ์ไม่สดใสเท่าไรนัก จึงไม่สนใจรับไมตรีจากใคร ทั้งนั้น พยายามเงี่ยหูฟังเสียงพูดคุยดังเซ็งแซ่ภายในอาคารผู้โดยสารขาเข้า ภายในประเทศ กับเสียงประกาศต่างๆ พลังทบทวนหมายเลขเที่ยวบินในใจ ว่าตรงกับที่ตนรอคอยหรือไม่ แหงนคอมองบอร์ดสีดาขนาดใหญ่เหนือศีรษะ ตรวจสอบว่าเครื่องบินเป้าหมายมาถึงสนามบินแล้วหรือยัง คำตอบคือ มาถึงแล้ว แต่ทำไมเขายังไม่พบหญิงสาวเสียที พลังก้มดูนาฬิกาข้อมือเป็นระยะๆ เพื่อเร่ง เวลาให้ผ่านไปเร็วๆ จะได้ไปทำอย่างอื่นเสียที

...หรือว่าจะเดินหลงอยู่ข้างใน... ใครจะรู้ บางทีอรกนิษฐ์อาจจะเพิ่มความ ป้ำๆ เป๋ๆ ในนิสัยขึ้นมาก็ได้

หากอีกใจหนึ่งพยายามนึกถึงเค้าโครงหน้าหญิงสาวว่าแปรเปลี่ยนไปจาก เก้าปีที่แล้วมากน้อยเพียงใด

เวลาที่ผ่านมานอกจากการหลีกเลี่ยงโดยเจตนา ไม่ว่าจะยามอรกนิษฐ์ลงมา เยี่ยมโมไนยพร้อมครอบครัว หรือยามเขาขึ้นไปทำงานที่เชียงใหม่ พยายามไม่สนใจ เพื่อความสบายใจ ความวุ่นวายในชีวิตส่วนตัว การเรียนและการทำงานก็เป็นอีก ส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาละเลย 'ยัยตัวเล็ก' จนลืมไปหลายชั่วขณะ

ไม่รู้ว่าวันเวลาที่ผ่านมาจะทำให้รูปร่างหน้าตาของเด็กหญิงอายุไม่เต็ม สิบสามในครั้งกระโน้น กลายเป็นสาวหน้าตาขี้เหร่หรือว่าสวยงาม

ตาลมโตโตใส่ตั้งลูกแก้วสะท้อนแสงวิบวับดูไม่น่าไว้วางใจอีกหรือเปล่า ปากรูปกระจับยังเลื้อยแจ้วข้างเจรจาหรือไม่ แขนขายาวแก้งก้างจะดูสมส่วนกับ รูปร่างผอมบางปลิวลมแล้วหรือยัง ยังชอบผูกแกละ ถักเปียสองข้างเหมือนเดิม

ใหม่ ยังติดนิสัยทำจุกจิกๆ ปากยื่นๆ เวลาไม่พอใจหรือเปลา่ คิดถึงภาพเด็กหญิงอรกนิษฐ์ ภาพภรณ์ย์ก็เผลอกระตุกมุขปากโดยไม่รู้ตัว... *เอาเถอะ อย่างน้อยก็ยังม่มีม่นำรักให้คิดถึงบ้าง*

...แต่มันไม่ได้หมายความว่าละลืมเรื่องอื่นหรือคะ...

คิดถึงตรงนี้ปากหนาสี่สัดก็ถูกกดลงจนเรียบตรง พยายามข่มให้ตัวเองดูหงุดหงิดไม่พอใจเข้าไว้ ยามเจอหน้ากันจะได้ดูน่าเกรงขามเคร่งขรึมมากที่สุดให้รู้กันไปเลยว่าคนอย่างเขาไม่ธรรมดา

กำลังคิดอะไรเพลินๆ ก็ต้องสะดุ้งตกใจเมื่อรู้สึกถึงแรงกดบริเวณไหล่จากทางด้านหลัง น่าจะเรียกว่าเป็นการเหนียวมากกว่า ไหล่หนาทรุดลงเล็กน้อย เจ้าของพยายามเกร็งบ่าพร้อมหมุนตัวกลับเพื่อมองว่าใครบังอาจทักทายเขาด้วยวิธีนี้ คิ้วหนาพาดเฉียงขมวดมุ่น แหวตาทหลังแวนวาวระยับ เตรียมเล่นงานคนกวนอารมณ์ให้ชุ่นคลั่กเต็มที

ปากที่กำลังจะอ้าเพื่อพรั่งพรูวาจาเผ็ดร้อนออกไปต้องชะงักค้าง เมื่อแลสบดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้ม มันใสดั่งลูกแก้วแวววาวสะท้อนกับแสงไฟภายในอาคารเปล่งประกายเจิดจ้าสดใสประดับด้วยแพขนตาหนายาวอนรับกับคิ้วเรียวซึ่งถูกซ่อนไว้หลังผมหน้าม้าปิดหน้าผากเกลี้ยงเกลาไว้

เพียงแค่อะไรที่มันได้จับจ้อง แต่มันช่างคุ้นเคยราวกับพบพานมานาน ความไม่ไหวเกราสลายไป อาคารสงสัยใครรู้เข้ามาแทนที่

...ใครกัน...

ภภรณ์ย์เลื่อนสายตาลงช้าๆ เพื่อสำรวจให้แน่ชัดว่าเจ้าของดวงตาสวยตรงหน้าคือใคร ก็มึนศีรษะเล็กน้อยเพื่อให้มองหน้าคนที่สูงเพียงระดับไหล่หนาได้ถนัดมากขึ้น ค่อยๆ เฟ่งพิศพิจารณาไม่เกรงใจว่าคนถูกมองจะรู้สึกอย่างไร

ตากลมโตขนตายาวอน ยิ่งพินิจยิ่งคุ้นเคย...จากหัวตามายังจุกเล็กพองาม ปลายของมันขีดขึ้นน้อยๆ อย่างคนเอาแต่ใจและดื้อรั้น...ปากเล็กรูปกระจับแตะแต้มด้วยลิปกลอสสีชมพูอ่อนเพิ่มความนุ่มชุ่มชื้น เติมความอิมและเสน่ห์ให้ดูน่ามอง ริมฝีปากแย้มนิดๆ เผยให้เห็นฟันขาวเรียงสวย

คนมองแว่วเสียวใสๆ ดังก้องในสมองส่วนความทรงจำจับปล้น มันช่างรับกับภาพตรงหน้าเหลือเกิน...